

Virta-tarinarentoutus

Vanha tarina kertoo virrasta. Kuntoutuslehti 1999/3; Marianne Jailo.

Vanha tarina kertoo virrasta, joka kauan, kauan sitten, monen elämänmittaisen taipaleen takana syntyi tähän maailmaan kirkkaasta lähteestä, maan paineesta, läpi syvien tummien vesien, puhtaasta elämän ilosta.

Uteliaana, innokkaana, iloa täynnä. Se uursi vähitellen uomansa maisemaan, joka vaihtui ja muuttui. Kiinteään kallioon, mustaan multaun, sitkeään saveen, hienoon hiekkaan. Jatkuvasti se löysi tiensä yhä uusien maisemien läpi, yhä uusien kokemusten läpi. Matkalla se kasvoi yhä suuremmaksi, yhä vuolaammaksi, yhä voimakkaammaksi. Lopulta se virtasi suurena jokena, varmana itsestään, valmiina kasvamaan vieläkin suurempien haasteiden edessä. Eläimet tulivat juomaan siitä, kasvit kukoistivat sen rannalla, se antoi ihmisten rakentaa siltoja sen yli, teitä sen rannalle. Sen tehtävä oli ravita ja tuoda voimaa. Elämä sykki täydesti sen ympärillä. Kaupunkeja kasvoi, taloja rakennettiin, ihmisiä tuli ja meni. Joki antoi kaikkensa, sen mitä sillä oli: virran voiman ja luovuuden, veden uutta synnyttävän kukoistuksen. Se kulki ja ahersi taukoamatta, pysähtymättä, valmiina luovuttamaan kaiken sen mikä siinä oli parasta. Ihmisten vuoksi, kasvun vuoksi, jatkuvuuden vuoksi.

Se tunsu vahvasti oman elämänsä tarkoituksen, merkityksen. Se loi uutta elämää, uusia mahdollisuuksia, uutta kukoistusta. Vuodet kuluivat. Aika muuttui ja kasvoi, nopeutui. Ajalle tuli uusi ulottuvuus. Jotkut kutsuivat sitä kiireeksi. Ajan jana ei ollut enää väljä ja joustava. Se lyheni ja kapeni, ajan tapahtumat seurasivat toisiaan ilman taukoja. Aika hengitti vähä vähältä yhä kiihkeämmällä tempolla ja yhä pinnallisemmin. Aika sai paljon aikaan, joki vielä enemmän. Mitä enemmän joki teki ja yritti, sitä enemmän siltä vaadittiin. Aivan kuin mikään ei olisi riittänyt: ovatko ihmiset, onko aika tullut mielettömiksi?

Vai olenko se minä: mikä vaatimus on minussa, mikä minun ulkopuolellani? Joki alkoi väsyä. Ensin se näkyi hyvin pieninä merkkeinä: sen vauhti ja voima alkoi hidastua, se ei jaksanut liikkua enää yhtä ripeästi kuin aikaisemmin. Kuonaa ja epäpuhtauksia alkoi kerääntyä sen pohjaan, vesi samentua, hapen määrä vähentyä. Joki ei enää jaksanut hengittää yhtä syvään ja elävästi kuin aikaisemmin.

Olenko tullut vanhaksi? Onko elämäntehtäväni jo täytetty? Onko minulla tulevaisuutta? Tuli myrskyisiä vuosia, ankaria tuulia, ristiriitaisia vaatimuksia. Virta jatkoi juoksuaan vaikka se aavisti mitä oli tulossa. Eräänä talvena myrskysi poikkeuksellisen paljon. Joki ei saanut öisinkään rauhaa vaan valvoi, huolissaan omasta kohtalostaan. Tapahtui sitten se mitä joki oli öisin valvoessaan

pelännytkin. Suuria runkoja kaatui myrskyssä veteen. Aluksi ne lähtivät lipumaan suoraan virtauksen mukana, mutta kovassa tuulessa tarttuivat oksistaan kiinni toisiinsa ja muodostivat padon, joka pysäytti joenvirtauksen kokonaan. Joki oli ollut ylpeä itsestään ja tarmostaan, ahkeruudestaan. Se oli uskonut pystyvänsä voittamaan kaikki esteet, ylittämään kaikki vaikeudet, olemaan vielä parempi, vielä tehokkaampi.

Miten minun nyt käy?

Tuli viileitä hiljaisia öitä, kuumia, helteisiä päiviä. Myrskyt olivat laantuneet, luonto ympärillä eli aivan kuin mitään ei olisi tapahtunut. Sudenkorennot leijailivat joen yllä, raikkaan metsän tuoksu yhdistyi veden tuoksuun. Joella oli nyt aikaa. Aikaa miettiä, aikaa tutkia, aikaa pohtia.

Tätäkö minä halusin? Tätäkö varten kuljin tuon pitkän matkan, ihmisen mittaisen matkan, sukupolvien pituisen matkan. Tähän voimattomuuteen, vaihtoehtojen vähyyteen.

Vai onko tämä kuitenkaan totta? Olenko voimaton koska en ymmärrä itseäni. Olenko uupunut, koska jotain on minulta vielä oppimatta, jotain oivaltamatta. Onko minun aina jatkettava samalla tavalla? Mitkä ovat vaihtoehtoni, mahdollisuuteni? Yökin valkenee päiväksi, kevät seuraa talvea, hedelmät kypsyvät syksyllä, sade saa niityn kukkimaan.

Taitavalla puusepällä on puun taju, taitavalla rakentajalla materiaalin taju, onnellisella ihmisellä elämisen taju. Joella veden voiman taju. Joki alkoi innostua. Se alkoi aavistaa, että on monia keinoja päästä eteenpäin, jos vain malttaa pysähtyä miettimään ja kuuntelemaan. Jokea alkoi naurattaa. Vesi alkoi pirskahtella, säkenöidä, hyökyä suurina renkaina. Kas kummaa. Minähän saan itseni liikkumaan. Nauru antaa voimia.

Mistä muusta saan itselleni voimaa?

Joki alkoi muistella. Se muisti lapsuuden leikit, nuoruuden unelmat, aikuisuuden onnistumiset. Myönteiset kokemukset, rakkauden, elvyttävän joutilaisuuden, mieluisat puuhastelut, iloa tuottavan työn.

Se muisti ystävyiden, keskustelut, kauneuden, tunteet, realismin, ihanteet. Se muisti luopumisen merkityksen, muutoksen mahdollisuuden, toivon ja uskon. Se muisti tahdon. Se muisti olevansa virtaava joki, elävä, liikkuva ja hengittävä joki. Se tahtoi jatkaa matkaansa. Viisastuneena, vahvempana, uskollisena omalle olemukselleen. Joki kokosi muistonsa, kokemuksensa, voimansa, oman olemuksensa voiman. Uskonsa ja tahtonsa.

Läpimurto. Rungot päästivät tiukan otteensa. Joen uoma avautui. Tuore, voimakas virtaus kulki sen läpi, kuin syvä ja puhdas hengitys. Joki jatkoi matkaansa. Samana kuin ennen ja silti uutena.

Vahvempana, kokeneempana. Tietoisena omasta itsestään, tietoisena omista tavoitteistaan. Rohkeana ja samalla nöyränä. Omalla tavallaan, omaa viisauttaan kunnioittaen, oman arvonsa ja merkityksensä ymmärtäen.